

Sygn. akt V KK 544/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józef Gemra

w sprawie **M. B. (poprzednio G.), R. J.** skazanych z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i inne, **T. S. , Ł. G. , G. W., K. W.** skazanych z art. 286 § 1 k.k., art. 258 §1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 3 marca 2022 r.,

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok co do wyżej wymienionych skazanych Sądu

Okręgowego w Z.

z dnia 31 października 2018 r., sygn. akt II K (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy
wyrok Sądu Okręgowego w Z. w odniesieniu do
Ł. G. i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania,**

- 2. zarządza zwrot na rzecz Ł. G. wniesionej opłaty od kasacji,**
- 3. oddala jako oczywiście bezzasadne pozostałe kasacje,**
- 4. zasądza od skazanych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 31 października 2008 r., sygn. II KK (...) m.in. Ł. G. został uznany za winnego popełnienia przestępstw: 1) z art. 258§1 k.k. i za to skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, 2) z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazany został na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, grzywnę w wysokości 120 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 50 zł. Jako karę łączną wymierzono 2 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniosła obrońca oskarżonego. W apelacji skarżąca zarzuciła naruszenie art. 427§2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. przez dowolną ocenę dowodów z oględzin telefonów zawartych w teczce osobowej dotyczącej tego oskarżonego, polegającą na przyjęciu, że ten dowód dotyczy tej osoby, podczas gdy porównanie protokołu oględzin z protokołem przeszukania oskarżonego oraz pokwitowaniem zwrotu prowadzi do wniosku, iż to nie telefony tego oskarżonego poddano oględzinom, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia błędu w ustaleniach faktycznych, że telefonów tych używał on do przestępczej działalności i miało to wpływ na treść wyroku przez przypisanie mu czynności wykonawczych wynikających z protokołu oględzin, co przedkładało się na ustalenia dotyczące formy zjawiskowej oszustwa i udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Nadto wskazując naruszenie wyżej wskazanych przepisów prawa procesowego zarzuciła błędy w ustaleniach faktycznych polegające na: 1) przyjęciu, że działał wspólnie z innymi oskarżonymi wyłudzając pieniądze, co doprowadziło do stwierdzenia o jego istotnym wkładzie w przestępczą działalność, bez którego jego popełnienie nie byłoby możliwe, przez co czyn ten

zakwalifikowano z art. 18§1 k.k. w z. z art. 286§1 k.k., podczas gdy wyjaśnienia P. K., zeznania A. C., wyjaśnienia Ł. G. i wyeliminowanie omyłkowo przypisanego oskarżonemu protokołu oględzin z teczki osobowej, wskazuje na jego małe zaangażowanie w proceder, brak dostępu do korzyści poza jedną zapłatą 1000 zł, brak wpływu na ilość dokonanych oszustw, co prowadzi do konkluzji, iż jego sprawstwo powinno być zakwalifikowane z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k., 2) ustaleniu działania w zorganizowanej grupie przestępczej ze względu na dorozumiane porozumienie, co skutkowało przyjęciem kwalifikacji z art. 258§1 k.k., a także z art. 65§1 k.k. co do czynu z art. 286§1 k.k., podczas gdy prawidłowa analiza dowodów powinna prowadzić do uznania, że był on wykorzystywany przez członków grupy do wykonywania czynności związanych z ujawnieniem tożsamości, tj. odpłatnego założenia i udostępnienia rachunków bankowych, 3) przyjęciu, że uczynił sobie stałe źródło dochodu, co miało wpływ na przyjętą kwalifikację z art. 65§1 k.k., podczas gdy jego zarobek był jednorazowy, bez charakteru stałości, 4) pominięciu, z dodatkowym wskazaniem na naruszenie art. 410 w zw. z art. 424 k.p.k., przy analizie dowodów dokumentów z k. 2305 – 2313 istotnych dla orzeczenia o karze, przedłożonych na rozprawie na okoliczność sytuacji rodzinnej i majątkowej, co miało wpływ na treść orzeczenia.

Podniesiono również naruszenie art. 427§2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. przez orzeczenie rażąco surowych kar pozbawienia wolności i kary łącznej w oderwaniu od obecnej, społecznie pożądanej postawy życiowej oskarżonego, co mając na uwadze czas jaki dzieli czyny od momentu wyrokowania, jak też porównanie sytuacji oskarżonych Ł. G. i P. K., stopnia zaangażowania w popełnienie przestępstw oszustw w porównaniu z pozostałymi oskarżonymi, powinno wpłynąć łagodząco na wymiar orzeczonej wobec niego kary i skutkować wymierzeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę wyroku przez rozwiązanie węgła kary łącznej i uniewinnienie oskarżonego od czynu z art. 258§1 k.k., zmianę wyroku przez przyjęcie, że dopuścił się przestępstwa z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. i wymierzenie mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 120

stawek dziennych po 10 zł i warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat.

W dniu 5 lutego 2020 r. w Sądzie Apelacyjnym w (...) odbyła się rozprawa apelacyjna, której przedmiotem było rozpoznanie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Ł. G. oraz apelacji wniesionych przez obrońców współoskarżonych. Zaskarżony wyrok, po rozpoznaniu wskazanych apelacji, został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 lutego 2020 r., sygn. II AKa (...) również do oskarżonego Ł. G..

Kasację od tego wyroku wniosła również obrońca Ł. G..

W pkt 1 kasacji zarzucono rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku przez obrazę art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. polegającą na nierozważeniu zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji na korzyść Ł. G., po czym w kolejnych punktach kasacji wyszczególniono nierozpoznane zarzuty i wnioski zawarte w apelacji.

W konkluzji kasacji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej tego oskarżonego i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

Prokurator w odpowiedzi na kasację oraz prokurator obecny na rozprawie kasacyjnej przychylił się do zarzutu i wniosku zawartego w kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Z treści zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, że przedmiotem rozpoznania w tej sprawie była również apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego Ł. G.. Natomiast lektura uzasadnienia potwierdza, że Sąd Apelacyjny w P. w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów zawartych w tej apelacji.

W kontekście tego uchybienia podnieść należało, że w przyjętym przez polską ustawę karnoprosową modelu kontroli instancyjnej, na sądzie odwoławczym, stosownie do dyspozycji art. 433§2 k.k., ciąży obowiązek rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Rozważenie zarzutów apelacyjnych musi nastąpić w aspekcie formalnym oraz aspekcie merytorycznym. Odwołując się do poglądów judykatury należało wskazać, że podstawowym obowiązkiem sądu odwoławczego jest rzetelne rozpoznanie

wniesionego środka odwoławczego. Gwarancją realizacji tego obowiązku jest przepis art. 457§3 k.p.k. stanowiący, że w uzasadnieniu wyroku sąd odwoławczy powinien podać, czym kierował się, wydając orzeczenie oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne. Wprawdzie samo nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia nie ma, co zasady, istotnego wpływu na zaskarżony kasacją wyrok, z uwagi na etap jego sporządzenia, niemniej rażące naruszenie obowiązków wynikających z art. 457§3 k.p.k. może dowodzić, że sąd obraził również przepis art. 433§2 k.p.k., ponieważ nie rozpoznał w ogóle zarzutów apelacyjnych (por. wyrok SN z 25 kwietnia 2019 r., II KK 214/18).

Zatem, Sąd Apelacyjny w (...) procedując w przedmiocie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Ł. G., rażąco naruszył przepisy prawa procesowego wskazane w kasacji, co miało niewątpliwy wpływ na treść orzeczenia.

Skutkiem tego błędu była konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej tego oskarżonego i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.